

Kako je Siedeh postala HRABRA

Lucy Stevenson Ewell
crkveni časopisi
(temeljeno na istinitoj priči)

Siedeh je duboko udahnula i ušla u svoju novu učionicu. Bio je to njezin prvi dan u četvrtom razredu.

Prošle je godine Siedah bila u drugom razredu. Bila je toliko dobra da joj je škola dopustila preskočiti treći razred. Siedeh je bila ushićena što će raditi teže matematičke zadatke i pročitati više knjiga u četvrtom razredu. No nije bila sretna što je trebala ostaviti svoje stare prijatelje.

Dok je gledala po sobi, Siedeh se osjećala

*Siedeh se
previše bojala
razgovarati
sa svojim
kolegama iz
razreda.*

maleno. Svi su njezini novi kolege iz razreda izgledali stariji i viši od nje. Što ako se ne bude uklopila?

Zatim je izabrala stol i sjela. Visoka je djevojka sjedila do nje. »Bok«, rekla je Siedeh.

»Što radiš ovdje?«, upitala je djevojka. »Mislila sam da bi trebala biti u trećem razredu.«

»Škola me je pomaknula za razred više«, nervozno je rekla Siedeh.

Djevojčica je napravila zlobno lice. »Pa, nije me briga koliko si pametna. Još si uvijek samo beba.«

Siedeh se osjećala užasno iznutra. Ostatak je tjedna bila previše uplašena da bi porazgovarala sa bilo kime od svojih kolega iz razreda. Svaki puta kada je čula nekoga kako se smije ili šapuće, namrštila se. Vjerojatno su govorili loše stvari o njoj.

Baš kada je mislila da se stvari ne mogu pogoršati, Siedeh je dobila test iz matematike. Htjela je plakati kada je pogledala svoj rezultat. Matematika joj je bila omiljena tema. Nikada prije nije bila ovako slaba na testu.

Kada je došla kući, Siedeh nije mogla zadržati svoje suze. »Nemam prijatelja«, rekla je svojim roditeljima. »Ne pripadam četvrtom razredu. Nisam dovoljno pametna.«

»Žao mi je što je tako teško«, rekla je Siedehina majka. »Ali ti si pametna. I još uvijek učiš.«

Siedeh je obrisala svoje oči. »Voljela bih da umjesto toga mogu ići u treći razred.«

Tata je na trenutak bio tih. »Želiš li svećenički blagoslov?« upitala je.

Siedeh je kimnula. Možda bi joj blagoslov od oca pomogao da se bolje osjeća.

Siedeh je sjela na stolac, a tata je stavio svoje ruke na njezinu glavu.

»Blagoslivljam te da se ne bojiš«, rekao je tata. »I blagoslivljam te da voliš svoje nove kolege iz razreda. Dok te upoznaju, oni će i tebe zavoljeti.«

Osjećaj mira proširio se kroz Siedehu. Osjećala je da su riječi njezinog oca ono što je Nebeski Otac želio da čuje.

Nakon blagoslova, mama je pomogla Siedehi raditi na svojim zadatcima iz matematike. Ubrzo se Siedeh osjećala malo bolje.

Sljedećeg se dana u školi Siedeh sjetila svog blagoslova i pokušala biti hrabra. Smiješila se svojim kolegama iz razreda. Kada je pokazala ljubav, osjećala je manje straha od njih! Neki su od njih bili čak i jako ljubazni. Naporno je radila kako bi učila, a ubrzo su se i njezine ocjene poboljšale.

Do kraja školske godine Siedeh je imala mnogo prijatelja. Bilo joj je drago što joj je Nebeski Otac pomogao da bude hrabra. I bila je zahvalna što je uvijek mogla imati blagoslov svećeničke moći da joj pomogne. ●

Ova se priča dogodila u Liberiji.